

Nummer 18

15. September 1918

67. Aargang

Det nye Israels Vandring over Amerikas Ørken.

Tale af Ældste Andrew Jensen,

Kirkens assisterende Historieforfatter,

ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 8. Oktober 1916.

(Oversat af Morten A. C. Nicolajsen.)

Det er i Dag halvtredstidstve Ar siden, et Kompagni „Mormon“-Emigranter paa omkring tre Hundrede Sjæle kom ned gennem Mundingen af Parleys Canyon til Salt Lake City, efter at de havde kørt over Prærien og Bjerge i ni og fyrrethve Bogne, trukne af Oxer, som to Maanedes i Forvejen havde forladt Missourifloden. Det var een af de ti Karavaner med „Mormon“-Emigranter, som hint Ar ankom til Dalen fra Missourifloden, Aaret 1866, det sidste Ar, da vore Brødre og Søstre fra Europa eller andet Steds fra kørte Vejen over Prærien og Bjergene fra Missourifloden til Saltsø-Dalen.

Aaret 1866 var et stort Emigrationsaar i Kirken. Ni store Sejlskibe med Sidste-Dages Hellige krydsede i Aarets Løb Atlanterhavet. Tre af disse sejlede fra London, tre fra Liverpool og tre fra Hamborg i Tyskland. Total-Antallet af „Mormon“-Emigranter fra Europa i 1863 var 3241. Af dette Antal kom 2069 fra Storbritanien og 1213 fra Skandinavien. Nogle Hellige fra Tyskland var indbefattet mellem de sidste. Disse Skibe tog fra syvogtredive til tredstidstve Dage om at sejle over Atlanterhavet.

Jeg kender noget til hint Aars Emigration, eftersom jeg kom over i et af de omtalte Skibe, hvilket ogsaa er en Grund til, at jeg ved denne Lejlighed glæder mig over at omtale Sagen. Jeg kom til at køre over Sletterne i Andrew S. Scotts Kompagni, som ankom til Salt Lake

Dalen den 8. Oktober 1866, netop i Dag for halvtredstindstyve Aar siden.

Jeg kan aldrig glemme mine Erfaringer paa Sejlturen over Atlanterhavet med Skibet „Kenilworth“ og paa Turen over Sletterne med Kaptajn Scotts Drebefordringer. Jeg har ofte taltet Herren, at jeg ikke kom senere end dette Aar. Om jeg var kommet det næste Aar, 1867, var jeg bleven berøvet den usædvanlige Rejsetur tilfods paa tre Hundrede Mile, fordi Jernbanen var bleven bygget denne Distance af 300 Mil vest paa fra Missourifloden, og i 1868 blev den bygget mere end Halvvejen over Sletterne og Bjergene, eller saa langt som til Ft. Laramie, og senere paa Aaret til Ft. Benton ved Platteflodens øvre Løb. Det næste Aar, 1869, var den indtryksfulde og mærkværdige Rejsemaade forbi. Drespandsturen blev et minderigt Kapitel i de Helliges Historie. Jeg siger derfor, at jeg er meget taknemlig over, at jeg kom til at emigrere, medens den sidste Lejlighed gaves for „Mormon“-Emigranterne til at drage over Sletterne med Drespand fra Staterne til Salt Lake Dalen. Det var som en femten Aars Knøs, at jeg gik næsten hele Vejen fra den lille Landsby Wyoming ved Missourifloden i Nebraska til de Helliges By i Saltsee-Dalen. Brødre og Søstre, det er med dybe Følelser og dog med Begejstring og Tilfredsstillelse, at jeg taler om denne Pionerperiode. Et stort Flertal af de tilstedeværende i Forsamlingen har ikke haft Lejlighed til at gøre denne Sletterejse, og vil næppe saa det i Fremtiden; men Flertallet af Eder er uden Tvivl Sønner og Døtre eller Børnebørn af disse ædle Pionerer, som opofrede saa meget for at komme til Zions Land, til et Sted, hvor deres Børn kunde nedsjætte sig i Tryghed, og hvor de kunde have Lejlighed til at lære mere om Herrens Beje end andet Steds, hvilket Privilegium de fleste af Eder har haft, siden I bleve fødte.

Pionerperioden vil paa en Maade snart blive forglemt, da de levende Deltagere esterhaanden gaa hinsides. Der er kun saa tilbage af Pionererne fra 1847. Der er nu kun en tilbage af de voksne Mænd, som kom ind i Dalen sammen med Præsident Brigham Young i Juli 1847, nemlig Broder Wm. C. A. Smoot fra Sugar House Ward her i Byen; han er det eneste tilbageværende Medlem af de agtværdige Pionerer, som først kom til Salt Lake Dalen. Dog er een mere i Live af det første Pionerkompagni, selv om han ogsaa den Gang var en Dreng paa seks Aar. Jeg har i Minde Lorenzo Zabristie Young, der bor i Cleveland, Emery Co., Utah, og som nu er 75 Aar. Disse to Personer er de eneste esterlevende af det oprindelige Pioner-Kompagni.

Omte Hundrede andre Pionerer, Mænd, Kvinder og Børn, fulgte i det første Pioner-Kompagnis Spor og ankom til denne Dal i 1847. Blandt dem var nogle af „Mormon“-Bataillonens Medlemmer, som ankom til Dalen fra Westen, ester at de havde foretaget Rejsen fra Missourifloden til Kalifornien det forudgaaende Aar. De havde udstaaet deres Tjenestetid i den amerikanske Arme og kom nu tilbage. Vi maa heller ikke forglemme at omtale Bataillonens Sygeafdeling, som ester Overvintringen i Pueblo ved Arkansasfloden ankom til Dalen, kun nogle Dage senere end det første Pioner-Kompagni. Dette foregik alt-

sammen i 1847, i hvilket Aar altjaa Begyndelsen skete til de Sidste-Dages Helliges Slettetog med Muler, Heste og Orespand. De første Pionerer havde hovedsagelig Heste og Muler, men de fleste af de efterfølgende Kompagnier bleve udstyrede med Orespand, da man lærte, at Ogen, selv om den var langsom i sine Bevægelser, som Regel bedre kunde taale Rejsen over Sletterne end Mulerne og Hestene.

I Aaret 1848 saa man Ankomsten af ca. fire tusinde Sjæle fra Missourifloden til disse Bjergdale. Det var mest Flygtninge fra Nauvoo, som vare drevne fra deres Hjem der i 1846 af en staanselsløs Pøbel. De havde tilbragt to Vintre i Winter-Quarters, Nebraska. Nogle af dem havde nedsat sig midlertidig i Iowa paa Nsiden af Missourifloden. De kom alle hertil i den sidste Halvdel af 1848.

Det næste Aar, 1849, ankom ca. 3000 Folk til denne Dal, og det følgende Aar omkring det samme Antal. I Slutningen af 1852 var næsten alle de uddrevne fra Nauvoo ankommet til Dalen, og vi havde en Befolkning her af omkring fyrrethve Tusinde, indbefattet nogle, som kom fra Europa; thi saasnart som Pionererne havde faaet fast Fodfæste i Dalen, begyndte den midlertidig afsluttede Emigration fra Europa atter at strømme ind.

Jeg ønsker ikke ved denne Lejlighed at gaa ind i Sagens Enkelt-heder. Jeg vil blot sige, at vore Brødre og Søstre i flere Aar under store Omkostninger med deres til Raadighed staaende Midler emigrerede fra Europa og fra forskellige Steder i de Forenede Stater til Utah. Kirken havde dog allerede saa tidlig som i 1849 organiseret det saakaldte vedvarende Emigrationsfonds-Kompagni, og ved dette Kompagnis Virksomhed blev et stort Antal Folk hjulpet til at rejse til Utah. I 1856 blev en ny og ejendommelig Rejsemaade over Sletterne og Bjergene indført. Præsident Young undsfangede Ideen til, at de Sidste-Dages Hellige, der almindeligvis var Mænd og Kvinder af god, moralsk Karakter og i Besiddelse af et godt Helbred, samt stærk Villiekraft, kunde rejse over Prærierne uden videre Hjælp af Oger, Muler eller Heste. Saaledes begynder Haandkærre-Vandringerne i Aaret 1856, og fem vel organiserede Haandkærre-Kompagnier rejste over Sletterne i dette Aar. De første tre Kompagnier under Kaptajnerne Edmund Ellsworth, Daniel D. Mc Arthur og Edward Bunker tilbagelagde en heldig Rejse; men de sidste to Kompagnier, som under Anførerne James G. Willie og Edward Martin drog for sent afsted fra Missourifloden, maatte udstaa stærke Snestorme i Bjergene og led meget. Denne Haandkærre-Rejsemaade fortsattes mere eller mindre til 1860. Saaledes kom to Haandkærre-Kompagnier over Sletterne i 1857, et Kompagni i 1859 og to Kompagnier i 1860. Kaptajnerne Daniel Robinson og Oscar D. Stoddards Kompagnier vare de sidste, der kom over Prærierne med Haandkærre.

Og maa jeg henlede Eders Opmærksomhed paa dette Faktum: I alle de Overlandskrejser, som er blevne foretagne i Amerika eller i noget andet Land, ere de Sidste-Dages Helliges Haandkærre-Rejser noget enestaaende, da en saadan Rejsemaade aldrig er bleven forsøgt i nogen anden Del af Verden, saavidt jeg veed. Omtrent fire Tusinde Sidste-

Dages Hellige kom over Prærierne med Haandkærrer. For deres Tros Skyld udfatte de sig selv for Møjsommeligheder og Orkenens Farer for at naa de Helliges Indsamlingssted; og det store Flertal af dem ankom til disse Dale i Sikkerhed, medens nogle døde paa Prærierne formedelst Rejsens Besværligheder og tilstødende haardt Vejr.

I 1860 vandt vi igen en ny Erfaring i Turen over Sletterne. Man opdagede, at Kvæget, som købt i Osten — saadant Kvæg, som var bleven opjodret paa de rige Græsgange i Missouri, Nebraska og Illinois — kun besværligt kunde udholde Rejsen over Sletterne. De var ikke vant til Bunt Græsset i Orkenen eller Græsset i Bjersegnene, hvorfor mange af dem døde, medens de øvrige som Regel bleve meget trætte, saa det var med stor Vansteligheid, at Emigranterne kunde naa deres Bestemmelsessted. Dette foranledigede, at Præsident Brigham Young i 1860 undfangede en anden Plan for at bringe Emigranterne fra de østlige Egne til Utah. Han kaldte paa Brødre, som allerede havde et godt Udkomme i det ny Land, de Hellige nu boede i, til at sende Vogne, forspændte med Oyer, Muler eller Heste, i Genhold til, hvad de ejede af Trædkyr, der var mere haardsjøre end Hestene og Oyerne, der var opfodrede i de østlige Stater, eftersom de var vant til at leve paa Bunt- og Bjergræsset i Utah, til Missourifloden og føre de fattige Hellige til Utah, de, som ikke havde Midler til at købe deres eget Befordrings-Udstyr. Dette Arrangement begyndte i 1860. Et lille Kompagni blev sendt til Missourifloden dette Aar under Joseph W. Youngs Førerskab, og de foretog en lykkelig Rejse. Efter dette blev i 1861, 62, 63, 64 og 66 fra to til fem Hundrede Forspand hvert Aar sendte til Osten for at møde Emigranterne. Vi, som levede i Europa, bleve instruerede om at tilvejebringe de nødvendige Midler for paa bedste Maade at rejse til Florence eller Wyoming i Nebraska, hvor Kirkens Køretojer vilde møde os og bringe os over Prærierne og Bjergene. Denne udstrakte Emigration blev iværksat ved Midler fra det vedvarende Emigrationsfond.

Jeg har talt om Emigrationen til disse Dale for halvtredstindstyve Aar siden. De ni Stibe medførte 3000 emigrerende Sidste-Dages Hellige fra Europa, der, efter at være komne til Ostgrænserne af de Forenede Stater blev forøgede med næsten to Tusinde fra Staterne, hvilket store sammenfluttede Selstab kom til Utah i 1866. Jeg skal kun tilføje, at der under Emigrationsaarene 1847—68, inklusive, i det mindste kom halvsjerdstindstyve Tusinde Sidste-Dages Hellige over Sletterne i omkring to Hundrede og tyve vel organiserede Kompagnier. Dette vil give Eder en Ide om, hvad der i hine Dage blev udrettet af Kirken i Henseende til Emigration, trods de primitive Rejsemaader. Naturligvis kom der ogsaa nogle til Saltjødalen eller andre Landstrækninger, hvor de Hellige nedsatte sig, over Kalifornien, men de var ikke mange.

For igen at komme tilbage til Aaret 1866 vil jeg sige, at Kirkens Autoriteter ved Midler fra det vedvarende Emigrationsfond udsendte ti Kompagnier fra Salt Lake City for at hente de fattige Hellige, som opholdt sig paa visse Landstrækninger ved Missourifloden. Der var be-

skiffet en Kaptajn for hvert Kompagni, og der var ialt ti Kompagnier, som talte fire Hundrede og sexoghalvtreds Kuffe, ni og syrræthve ridende Bagter; ni og firfindsthyve Heste, et Hundrede og fireogtredive Muler, tre Tusinde og to og syrræthve Oyer og tre Hundrede og syv og halvfiemfindsthyve Vogne. To og tredfindsthyve Vogne med ialt 111 Oyer og Muler blev sendte for at gøre Oplob i Østen. Disse Køretøjer forlod Salt Lake City om Foraaret og vendte tilbage om Efteraaret under Førerskab af Kaptajnerne Thomas E. Ricks, Samuel D. Brighth, Wm. H. Chipman, John D. Holliday, Peter Nebeker, Daniel Thompson, Jos. S. Rawlins, Andrew H. Scott, Horton D. Haight og Abner Lowry.

Jeg ønsker ikke ved denne Lejlighed at give en omstændelig Beretning af det sidste Emigrantkompagnis i flere Henseender stæbnsvangre Rejse. Emigranterne i dette Kompagni bestod mest af dem, som sejlede fra Hamborg i Skibet „Cavour“, der ankom til New York senere end nogen af de andre Skibe. „Cavour“ mødte Storme og Modvind paa Oceanet, og Rejsens Møjsommeligheder i Forbindelse med det utilstrækkelige Forraad af Fødemidler forårsagede Sygdomme. Kolera brød ud blandt de Hellige, saa snart som de landede. Broder Elgathan Eldredge, som besøgte mit Kontor i Forgaars, henledte min Opmærksomhed paa dette særlige Kompagni og fortalte, at han var behjælpelig med at begrave en og tredive døde, Mænd, Kvinder og Børn, paa een Dag i St. Joseph, Missouri. De overlevende fortsatte Rejsen op ad Missourifloden, og flere døde, før de naaede Landskhyen Wyoming. Da det var saa sent paa Efteraaret, indsaa de ledende Brødre, at de maatte lade Emigranterne bestige Vognene med det samme, indrette sig paa bedste Maade og hurtigst muligt komme afsted over Sletterne, da der ikke var nogen Tid at tabe. Det er beregnet, at ca. en Trediedel af Kompagniet, som sejlede over Atlanterhavet med „Cavour“ og førte over Sletterne i Kaptajn Lowrys Karavane, døde paa Vejen, men de gik til det bedre Hvilested i Paradiset. Kompagniet, der ulykkeligvis paa Grund af Dødens Hærgninger var blevet betydelig formindsket i Antal, ankom til Saltjødalen den 22. Oktober 1866. Dette blev den sidste af Overlandrejserne fra Missourifloden til Salt Lake Dalen. Mange led alvorligt paa Rejsen. Noget af Emigranttogene i 1853 og 1854 havde ogsaa lidt under Koleraen.

Samtidig Fuldsførelsen af Union-Pacific-Jernbanen afløste den lange Overlandrejse med Oyer og Vogne, saa ophørte ogsaa Sejlskibsarten over Atlanterhavet med de Sidste-Dages Helliges Emigranter. Siden den Tid og indtil nærværende er næsten alle „Mormon“-Emigranterne fra Europa rejste over Havet i behagelige Dampskibe og komne over Kontinentet til disse Bjergegne i belindrettede Jernbanevogne.

Lad mig til Slutning sige: Vi burde været meget taknemlige, Brødre og Søstre, at vi er her i Zion, at vore Fædre og Mødre kom hertil som Pionerer i disse tidlige Dage og gjorde deres bedste for at opdrage deres Børn under Guds Varetægt i denne smukke By saa vel som i andre af de Helliges Settlementer. Vor prægtige By blev grundlagt af Mænd, som var begunstigede med Himlens Inspiration. Jeg

tror, at Herren den almægtige inspirerede Brigham Young til at anlægge denne By, hvor den staar, at gøre Bykvartererne saa store og Gaderne saa brede, som de er, og at gøre, hvad der blev gjort ifølge den bedst mulige Ordning, og ikke alene i denne By, men i alle de Helliges Nybygder overalt i Klippebjergene.

De Erfaringer, vi erholdt ved Vandringen over Ørkenen, var af en saadan Bestaffenhed, at vi takker Herren for dem. Vi havde som Regel en god Tid under Rejsen. Sandt nok, nogle af vore kære døde under Rejsen og hvile nu i ensomme Grave paa Sletterne eller i Bjergskraaningerne, men Majoriteten naaede Utahs Bjergdale og stiftede Hjem her. Vi fik ogsaa Erfaring paa disse Rejser i Henseende til, hvor værdifuldt det er at lære Orden og Disciplin. Vi havde vore Guds-tjenester Morgen og Aften. Vore Ledere talte hver Dag trøstende Ord til os, og naar vi undertiden blev trætte og noget mismodige, saa sang vi:

„Kom Hellige! fremad og frygter ej,
Kun med Mod fremad drag!
Skønt tornestrøet kan synes denne Vej,
Gud er med Dig hver Dag.
Og bedre er at jage væk
Unyttig Kummer, Kval og Stræk;
Og Fryd bor da i hver en Sjæl —
Alt er vel! Alt er vel!“

Efter at have sunget Sangen ud fornyede vi vore Anstrengelser. Undertiden kunde det ske, at vi efter en lang og besværlig Marsch sølte, som om vi kunde lægge os ned for aldrig at staa op igen; men naar saa nogle af vore Musikanter og Solosangere begyndte at synge eller spille, befandt vi os, tiltrøds for trætte Lemmer og Udmattethed, dansende paa Græstuen midt i Lejrindslutningen. Ved Guds Velsignelse blev vi givne tilstrækkelig Styrke og Mod for hver Dag, der gik. Skønt Herren tillod, at Døden endte manges jordiske Vandring, saa var der mange andre, som var meget syge, men oprejstes formedelst Guds Kraft, og deres Børn leve her i Dag og prise Herren.

Maa Gud velsigne Eder! Lad os ikke alene ære Pionererne, men først og fremmest ære vor himmelske Fader, som inspirerede vore Fædre og Mødre og gav dem Styrke til at udrette det store Arbejde, de udførte; som inspirerede dem til at komme til disse Bjergdale og lægge Grundvolden til en endnu større Fremtid for sig selv og Efterfølgerten. At Gud vil hjælpe os og velsigne os til at være trofaste og sanddru og støtte os i vort Kald som Sidste-Dages Hellige og Medlemmer af Kristi Kirke, beder jeg om i Jesu Kristi Navn! Amen.

Følgende Brev fra Ældste Nicolajsen til Historiefriber Andrew Jensen udtrykker mange Sandheder i Henseende til Storheden af det Værk, som Gud ved Profeten Joseph Smith paabegyndte i disse de sidste Dage, hvorfor vi gengiver samme. Redaktionen.

Kære Historiefriber og Landsmand!

Det var med Glæde, jeg læste foranstaaende Tale af Dem i Konferecerapporten, hvorfor jeg fandt mig foranlediget til at oversætte den for vore Landsmænd, og jeg formoder, De ønsker den offentliggjort. Jeg tilstiller den venligst først til Deres Gennemlæsning, hvorefter jeg beder Dem lade den gaa videre.

Deres Tale bringer mig til at tænke paa, hvad jeg hørte Ex-Præsident Taft udtale i Tabernaklet under sit Besøg hersteds, idet han roste det store Mandsmod ved Grundlæggelsen af denne indre Bjergstat under Datidens Omstændigheder. Han sagde, at de Folk, som havde vist deres Haardførhed paa en saa udmærket Maade ved at gaa tilfods over Ørtenen eller rejse i Dykærrer for at forenes i et religiøst Samfund, burde leve for evigt! Da særdeles mange af vore Landsmænd har søgt denne Evigheds-Udmærkelse i deres personlige Liv, saa kan vi være stolte af dem i bedste Forstand eller som Dahls og Hammers Ordbog definerer Ordet „stolt“ i denne Betydning, at det er noget, man kan føle en berettiget Glæde over. Disse er ifølge min Opfattelse Amerikas Nybrudsmænd.

Jeg har valgt Overskriften „Det nye Israels Vandring over Amerikas Ørten“, fordi Pionerernes Historie udmærket godt taaler Sammenligning med gamle Israels Udvandring fra Ægypten og deres Ørtenvandring til et forjættet Land. Disse moderne Udvandrerens Tro paa Jehovah har i mangt og meget været større end den gamle Pagts Folks. Venevnelser „Israel“ er fuldt vel berettiget, da vor Tro hviler paa „Hovedhjørnestenen“ Jesus Kristus og Guds Riges Historie i sin Helhed samt paa en bogstavelig Pagt fra Gud, Faderen, Sønnen og den Helligaand, og saaledes mellem Gud og Mennesket. Vi kan udbrøde med den gamle Patriark Jakob: „Vi slipper Dig ikke, for Du velsigner os.“ Det nyere Israel har haft Tro nok til ikke at slippe Abraham, Isaak og Jakobs Gud, hvem Frelseren lærte os at bede til som Fader, og som vi ogsaa gøre det i vore Bønandagter. De Hellige er derfor blevne timelig velsignede i et engang bært*) Canaan og „med al aandelig Velsignelse i Himmerig i Kristus“ (Ejferne, 1. Kap.), og de ville blive det endnu mere i Fremtiden i det store Canaan, som engang vil blive beboet af de Retfærdige og Hellige, som have bevaret „Guds Kærlighed“ (Morm. Bog, 1. Nephi 13 : 22) i Prøvelsens Skole.

Jeg beder Gud fremdeles at velsigne Dem i deres store historiske Arbejde, som jeg ved Guds Vidnesbyrd veed vil blive til de største aandelige Velsignelser for fremtidige Generationer, som dette Arbejde ogsaa har været det for Samtiden. Maa Herren give Dem Vegemskraft og Landsstyrke til at holde ud endnu i mange Aar i dette aandelige Arbejde til Guds Ære og Menneskers Frelse, ønskes af

Deres Broder i Evangeliet

Morten A. C. Nicolajsen.

*) Læg Mærke til Kontrasten, at det gamle Israel gif ind til et allerede frugtbart Land, saa at sigte slydende med Mælk og Honning.

Vær ved godt Mod!

Som Læseren vil se fra Missions-Nyhederne i dette Nummer af Bladet, er Missionskorpset atter blevet svækket betydeligt, idet vi blev nødsaget til at give Afkald paa fem af Zions-Ældsterne, som nu er paa Rejsen til deres Hjem og kære i Zions Dale. Vi føler alle Savnet meget haardt af disse Brødres Bortrejse fra os, og i Særdeleshed er dette Tilfældet, naar vi betænker, at vi nu kun er otte Zions-Ældster tilbage i hele Missionen. Det bedrøver os tillige paa mange Søfendes Begne, som foreløbigt, og muligvis for en længere Tid, ikke kan vente Besøg af nogen Ældste fra Zion. Især gælder dette de adspredte Hel- lige; og det er til disse samt til andre, der har været vante til at have Ældster fra Zion til deres Ledere og Forstandere, vi ønsker at sige: Vær ved godt Mod! Thi Herren vil ingenlunde glemme Eder i disse Modgangens Dage og disse vanskelige Tider, men han vil være nær hos Eder saa vel ved Dag som ved Nat, om I kun lever til hans Behag. Som et Folk er det ofte faldet i vor Lod at gøre store Opofrelser for den Sags Skyld, som vi frivilligt og med Glæde har hengivet os til. Mangt et Savn er fra Tid til anden blevet udstaaet af vore Missionærer, saavel Mænd som Kvinder, der har maattet forlade deres kære Familie eller nære Slægtninge for at virke som Evangeliets Budbærere i fjærne Lande. Ved Savnet af dem, der ligger Hjertet saa nær, har den tavse Taare ofte vædet Kinden; og uagtet den Kundskab, vi har om den Sags Guddommelighed, som disse Dsre gøres for, føler vi nu og da de menneskelige Følelser træde frem, og vi maa erkende, at vi er kun svage og meget usuldfomne Skabninger.

Disse menneskelige Følelser giver sig ogsaa tilkende, naar vi tager Afsted med vore trofaste, hjemvendende Brødre; det føles da, som om ømme Baand er ved at bryde, thi deres Afrejse efterlader en Tomhed, som længe føles, en Tomhed noget lig den, Missionærens Familie føler, efter at Fader og Forsørger har forladt Hjemmet. Paa Grund af de omskiftende Forhold, som raader, og ligeledes, fordi Ældsterne drager ud fra disse Lande, den ene efter den anden, kan der maasse findes Søfende, som vil spørge: Skal Guds Værk lide Afbræk paa Grund af Krigsforholdene og Kirkens Medlemmer overlades til deres egen Skæbne, lig „Saa uden Hyrde“? Hertil kan svares nej, ingenlunde! men det er muligt, at vor Tro paa Grund deraf vil blive jæt paa en endnu større Prøve end tidligere, og at vi vil saa Lejlighed til at vise overfor Herren, hvad vi har grundet vor Tro paa. Kristus sagde ved en vis Lejlighed:

Haver Tro til Gud! Thi sandelig siger jeg Eder: at den, som vilde sige til dette Bjerg: løst Dig op, og kast Dig i Havet, og ikke vilde tvivle i sit Herte, men tro, at det skal ske, som han siger, ham skal det ske, som han sagde. Derfor siger jeg Eder: Alt, hvad I begære i Bønnen, tror, at I skulle saa det, saa skal det vederfares Eder.“ (Mark. 11 : 22—24.)

Dette Løfte er ligesaa gældende for Guds troende Børn i vore Dage som paa hin Tid, Kristus talte disse Ord. Om vi derfor ordner vort Liv paa en saadan Maade, at Herren kan stue paa os med Velbehag, og vi beder til ham med stor Tro i Henseende til, at hans Sag fremdeles maa have Fremgang her i Norden, da har vi sikkert Grund til at se Fremtiden i Møde med Haab og Fortrøstning. Vader os derfor hellige vor Tid og vore Talenter til Opbyggelse og Forfremmelse af den herlige Sag, vi viede os til, „da med opklaret Blif vi i Daaben nedgit“.

Der er særligt eet Princip, vi ønsker at henlede Søffendes Opmærksomhed til. Principet synes maasse til nogle som af mindre Betydning, men er desuagtet af stor Vigtighed for os at efterkomme, for at vore Bønner kan naa frem til Naadens Trone — og blive bejvarede til vort Gavn. Principet vedrører og omfatter, at vi omgaaas vor Familie med Kærlighed og Hengivenhed og viser alle af Familien et godt og folgebærdigt Eksempel. I vor Omgang med vore Medmennesker maa vi undgaa i mindste Maade at være trættekære og stridslystne. Vi maa ophøre med at tale ilde om hverandre, men opelste en Følelse af Barmhertighed mod alle Mennesker.

Som Sidste-Dages Hellige maa vi betragte det som vor Pligt „at afholde os fra alle egenkærlige Handlinger, fra al Havesyge og Begær, og uegennyttigt arbejde for vor Næstes Belsærd og Frelse“.

Vi er forvisset om, at Efterlevelsen af disse Levere regler vil svække den ondes Magt og tjene til at bringe Fred, Enighed og den rette Kærlighed til at gøre sig gældende blandt os. Vader os stedse mindes de opmuntrende Ord i Salmen, som lyder:

„Lad os trofast med hverandre Haand i Haand herneede vandre gennem Mørkets dybe Nat, mod det Maal, Du os har sat.“

Det er os en stor Glæde at henlede Søffendes Opmærksomhed paa de nye Bestikkelser, der nu har fundet Sted idet ædle, gudhengivne lokale Eldster er indsatte til at præsidere i to af Konferencerne her i Missionen, idet Broder J. J. Samuelson er kaldet til at virke som Konferencepræsident i Aarhus Konference, og Broder Oluf K. Karlson er kaldet til Konferencepræsident i Bergens Konference. Vi haaber de Hellige vil erindre disse Brødre i deres Bønner samt yde dem al mulig Understøttelse til at fremstjunde Herrens Værk i deres respektive Virkefæde. Vær derfor ved godt Mod, kære Søffende, thi Herren har endnu mange nidkære og begavede Mænd her i Norden, der er givne Præstedømmets Fuldmagt og som med Beredvillighed vil ofre deres Tid i vor Faders Tjeneste.

Hans J. Christiansen.

Ældste John Wells blev ved et Møde, afholdt af Kirkens Generalautoriteter i Salt Lake City den 18. Juli, bestikket som anden Raadgiver til Kirkens præsiderende Biskop i afbøde Biskop Orin P. Millers Sted. Den nye Biskop har i over 28 Aar været bestæftiget i den præsiderende Biskops Kontor. Han er Medlem af Præsidentstabet over Ensign Stift.

(„Bikuben“)

Missionsnøgder.

Afslusning. Følgende Vædster, der har udført en hæderlig Mission, er løste fra deres Missionsgerning i den skandinaviske Mission, med Tilladelse til at rejse til deres Hjem i Bjergenes Dale:

Fred H. Heese har virket som Missionsens Sekretær og Korleder i København i 2½ Aar.

Carl H. Vohdesinck ankom til København i November 1916 og blev bestiftet til at virke i Aarhus og Aalborg Konferencer og senere til at præsidere over Aalborg Konference, og i de sidste 6 Maaneder har han præsideret over Aarhus Konference samt har haft Ledelsen af Sangforet.

Grover E. Christensen har virket i Aalborg Konference siden den 12. December 1915. Han har præsideret over Konferencen de sidste 6 Maaneder og havde en Del af Tiden Ledelsen af Sangforet.

Cephus E. Andersen har virket i Bergens Konference siden den 4. Maj 1916 og præsidere over Konferencen de sidste 7 Maaneder.

Nephi Andreasen ankom i Juli 1916 og har virket i Trondhjem hele Tiden med Undtagelse af et Par Maaneder, som han har tilbragt i Kristiania. Nævnte Brødre forlader Kristiania den 14. September med Dampstibet „Bergensfjord“.

Maa Gud, der hidindtil saa naadefuldt har beskyttet sine Tjenere og de Hellige, som har forladt disse Lande, ogsaa føre disse vore Brødre med Selstab i god Behold til Fredens Dale i det fjerne Vest.

Bestikkelser: Vædste Jens Thomsen, der har virket i Aalborg Konference, bestiftes til at præsidere i Konferencen; Vædste F. F. Samuelson til at præsidere i Aarhus Konference; Vædste Oluf K. Karlson til at præsidere i Bergens Konference; Carl F. S. Førgensen bestiftes til Missionsens Sekretær.

Med Undtagelse af Vædste Jens Thomsen er disse alle lokale Brødre, der med Beredvillighed ofrer sig for Evangeliet's Sag.

Maa Gud velsigne dem i Udførelsen af de ansvarfulde Pligter, der nu paahviler dem.

Hans F. Christiansen,
Missionspræsident.

Karaarskonferencen i Bergen.

(Fortsat fra Nr. 17.)

Præstedømsmødet Søndag Eftermiddag.

Et specielt Præstedømsmøde afholdtes efter Eftermiddagsmødet og aabnedes med Bøn af Broder Andreas Larsen. Karl Førgen Olsen blev af Præsident John F. Blomman ordineret til Vædste og blev bestiftet til første Raadgiver til Forstander Johan Nygaard i Stavanger. Anton Birkeland blev af Konferencepræsident Andersen ordineret til Vædste og bestiftet som første Raadgiver til Forstander Andreas Birkeland i Haugefjund. Flere Brødre modtog Ordination indenfor det aaroniske Præste-

dømme, og en Broder fik af Konferencepræsident Andersen Haandspaa-læggelse for den Helligaands Gave. Præsident John F. Blowman talte til det forsamlede Præstedømme, af hvilket der var 17 tilstede. Slutte-lig talte Konferencepræsident Andersen og opmuntrede Brødrene til Trofasthed. Mødet sluttedes med Taffigelse af Anders Sjøbækken.

Aftenmødet Kl. 7.

Mødet begyndte med Sangen: „Fader vor i Himlen“, og Bøn af Broder Arthur Bjørndal. Sangen: „Se paa Zion, Herrens Bærk“, blev dernæst sunget, hvorefter Konferencepræsidenten bød Forsamlingen velkommen. Forstander M. Halvorsen, Frederiksstad, var den første Ta-ler. Han sagde, at Guds Aand, som han følte var tilstede, kunde vi kun modtage, naar vi i Lydighed højede os for Herren og søgte at gøre hans Villie, men da vilde Guds Aand inspirere vort Sind og glæde vore Hjerter. Om vi efterlever Evangeliet og tjener Herren tro til vore jordiske Levedages Ende, skal vi blive blandt dem, der paa en kommende Dag vil blive sagt til, af Herren, vor Dommer: „Vel gjort, Du gode og tro Tjener! Gaa ind til din Herres Glæde!“ Herren har sendt os Evangeliet for at velsigne os; men dette kan kun ske, dersom vi adly-der hans Bud; og hvis vi er tro til vor sidste Stund har Herren selv forjættet os, at han vil stænke os Livets Krone, hvilket mener, at vi vil blive delagtiggjorte i Guds Riges celestiale Herlighedsfyld. Gud er en retfærdig Gud, hos hvem der ikke er Personansæelse. Ta-leren opmuntrede de tilstedeværende, der ikke havde sluttet Pakt med Gud i Daabens hellige Vand, til at undersøge, om det, de Sidste-Dages Hellige lærte, var af Gud eller af Menneſter, og Herren vilde give dem Visshed. Frelseren sagde til Nikodemus, at Menneſtene maatte fø-des af Vand og Aand for at indkomme i Guds Rige. Taleren bar sit Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, og at Kristi sande og frelsende Evangelium nu forkyndes for Menneſtene og stadfæstes ved Herrens Aand, saa at ingen skal have nogen Undskyld-ning paa Dommens Dag.

Sangen: „Hist bag Vestens fjerne Høje“, blev sunget, hvorefter Præsident John F. Blowman benyttede Resten af Tiden. Han ytrede som sin Overbevisning, at han maatte have Guds Aand til at vejlede sig, om han skulde kunne sige noget, der vilde blive til Betsignelse baade for Forsamlingen og ham selv. Menneſtene forundres over, at de Sidste-Dages Hellige siger, at de har det ene sande Evangelium. Ved Aandens Hjælp vilde han søge at klargøre dette. Taleren omtalte derpaa Fraſaldet og beviste af Historien, at Fraſaldet, som Skriften taler om, virkelig har fundet Sted. Han forklarede Nebukadneſers Drøm om Verdensrigerne og om, at Guds Rige sluttelig skulde blive oprettet paa Jorden. Han henviste derpaa til Profetierne angaaende Evangeliets Gengivelse. Han fremholdt, at Joseph Smith var Guds sande Profet og at Evangeliets Gaver og Kræfter var paa Jorden nu som i forrige Dage. Han takkede Gud for, at han var funden værdig til at bringe Menneſtene Budskab om Guds store Kærlighed og om den herlige Kændsgerning, at Kristi sande Evangelium atter forkyndes for Menne-

stene, og at alle, som vil adlyde Guds Befalinger, kan blive delagtiggjorte i de samme herlige evangeliske Betsignelser, som Kristi Kirkes Medlemmer i forrige Dage modtog. Mødet sluttedes med Afspjngelse af Sangen: „Min Fader ser“, og Taffigelse af Arthur Bjørndal.

Grensmødet Mandag Aften Kl. 8,30.

Mødet aabnedes med Sangen: „Vor Gud, vi til Dig raabe“, og Bøn af Ældste Oluf K. Karlsen, og fortsattes med Sangen: „Nu Israels Genløser“, hvorefter Konferencepræsidenten bød Forsamlingen velkommen. Han sagde, at der var adskillige Forandringer, som han vilde anbefale Menigheden at stemme for, naar de foresloges. Præsident John F. Blomman anmodedes om at foreslaa dem, hvilket han gjorde. Der foresloges som Forstander for Bergens Gren Ældste Oluf K. Karlsen, med Ældste A. Fosje som hans første og P. Totland som hans anden Raadgiver. Det foresloges at opløse Søndagskolens Præsidentiskab med Tak for vel udført Arbejde og indsætte som Søndagskolens Forstander Broder Arthur Bjørndal med P. Totland som første og A. Fosje som anden Raadgiver; ligeledes at opholde Skolens Lærere og Lærerinder. Det foresloges at løse Broder Johan Sætrum paa Grund af Bortrejse for længere Tid, med Tak og Ære for vel udført Arbejde. Det blev derefter foreslaaet at indsætte Ældste P. Totland som Præsident for Sangforet med Otto Brun som Direktør og Arthur Bjørndal som Assistent, Søster Alette Bjørndal som Organist og Søster Magot Johannesen som assisterende Organist, og Søster Ragnhild Kling som Sekretær, samt at indsætte som Sekretær i Ungdomsforeningen Hjalmer Bjørndal. Alle Forslagene blev enstemmig vedtagne. Forstander Oluf K. Karlsen følte Ansvaret, der var paalagt ham og ønskede at virke med Flid. Han haabede, at Søstende i Overensstemmelse med, hvad de havde tilkendegivet ved Haandsoprækning, vilde opholde ved Tro og Bønner og i deres Handlinger ham selv og alle de, som var bestiftede til at indtage kirkelige Stillinger. Han haabede, at dette var alles alvorlige Mening, og at deres Bestræbelser vilde gaa ud derpaa, saa de kunde arbejde sammen. Ældste Karlsen sagde fremdeles, at ethvert Medlem, der var gaaet ned i Daabens Vaade, bærer Ansvar og har evangeliske Pligter at udføre. Opfylder vi disse, vil vi modtage de forjættede Betsignelser. Ældste A. Fosje bar derpaa sit Vidnesbyrd vedrørende Evangeliets Gengivelse og Kristi Kirkes Genoprettelse paa Jorden. Ældste Totland talte i samme Retning. Til Afvæksling blev Sangen: „Kom Hellige fremad“, afsunget. Præsidenten foreslog derpaa de unge Mænds og Kvinders Organisationer opholdte; fremdeles, at Broder Arthur Bjørndal blev meddelt det melchizedekiske Præstedømme, og at Broder Jens Melby blev ordineret til Lærer. Alle Forslag blev enstemmigt vedtagne. Den kvindelige Hjelpeforenings Præsidentinde, Sine Sundersen, afgav Foreningens Rapport, hvoraaf det fremgik, at den havde udført et godt og betegnelsesrigt Arbejde. Præsidenten talte til Forsamlingen og nedbad Herrens Betsignelse over Konferencen og over hvert enkelt Medlem, der er trofast i Herrens Tjeneste. Han var sikker paa, at Herren vilde være med enhver Broder og Søster, der var ind

fat i de forskellige kirkelige Stillinger. Han udtrykte sin Tilfredshed med Stillingen i Bergens Gren og i hele Konferencen. De unge Mænds og Kvinders Foreninger afgav Rapporter ved deres respektive Præsidenter, Eldste Oluf K. Karlsen og Søster Clara Hjørnevik. Sangen: „Israels Haab paany oplives“, blev assungen, og derpaa stredes til Ordination af de Brødre, der havde været stillet Forslag om at ordinere, ligesom de forskellige Brødre og Søstre, der skulde indtage kirkelige Stillinger, blev bestiftede til samme. Mødet sluttedes med Taksigelse af Præsident Blomman.

Rachel Moe,
Skriver.

Verden sulker.

Herom skriver „Politiken“ af 20. August følgende:

De Uroligheder, der nu er brudt løs paa mange Steder i Japan, har efter Telegrammer til „Times“ truet i længere Tid. I Maaneder er Befolkningens vigtigste Næringsmiddel, Risen, steget og steget, uden at Regeringen gjorde noget for at forhindre det. Og efterhaanden blev Frijen uoverkommelig for Flertallet af Røberne. I Japan, som andetsteds, er det en ringe Del af Befolkningen, der tjener paa Krigen, de, der har med Krigsindustrien og Krigshandelen at gøre. Hovedmassen af Bønderne og Mellemstanden lider Nød.

Og som i Japan, saaledes rundt om i Verdens Lande. Overalt lurer Hungeren eller regerer i alt Fald Dyrtiden. For blot at tage et Par Lande fra den sidste Tid. I Spanien hersker der den største Mangel paa Levnedsmidler. Mange Steder kommer det til Uroligheder og Sammenstød med Politiet. De arbejdsløse raaber paa Arbejde og Brød. I Murcia er der Generalfstrejke.

I Italien hersker der Brødmangel i Rom. Andre Steder er Rationeringerne ganske utilstrækkelige. I Florens faar man saaledes kun 82 Gram Kød, indbefattet Ben, om Ugen, til hver Person. Fisken, der spiller saa stor en Rolle i den italienske Kost, er steget til vandsvigtige Priser. Almindelige Fiskeforter koster 12 til 14 Lire Kiloct. I Turin har man sat en Maksimalpris af 15 Lire pr. kg. af Thunfisk.

Det er blot nogle Eksempler grebet ud af de mange fra den allersidste Tid. Eftersom Vinteren rykker frem, og Krigen forlænges, vil Nøden og Sulden uvægerlig stige. Alt arbejder jo sammen for at styrte Verden ud i Hungeren.

Først river den almindelige Børnepligt Millioner af Mænd bort fra Fremstæffelsen af Brødet og Levnedsmidlerne. Ammunitionsfabrikkerne og de andre Krigsvirksomheder bag Fronten suger andre Millioner til sig. Man anslaaer det næppe for lavt, naar man siger, at Krigen i Djebløkket beskæftiger mellem 60 og 70 Millioner Mennesker. Alene af den Grund maa Verdensproduktionen af Landbrugsvarer gaa tilbage. Dertil kommer, at Agerbruget kun kan støttes daarligt af Kvinder, Oldinge og Børn. Verdensproduktionen gaar af flere Grunde Nar for Nar tilbage.

Tale af Ældste Samuel A. Benniau,
 Præsident over Centralstaternes Missionsdistrikt,
 holdt ved Generalfonferencen i Salt Lake City den 6. April 1918.

Jeg betragter det som et stort Privilegium, Brødre, Søstre og Venner, at nyde den Glæde at overvære denne Konference. Det saa ud til for nogle Dage siden, som om jeg ikke skulde kunne komme tilstede her, men formedeltst Troen og Bønnen er jeg kommen tilstede og har kunnet overvære Konferencemøderne hidindtil. Jeg har lyttet med stor Interesse til de foregaaende Taleres Udtalelser og var meget interesseret i at lytte til Præsident Smiths Formaning i Henseende til, at Kirkens Mænd og Kvinder, som bor paa Landet, burde, saa vidt muligt, selv frembringe, hvad der behøves i Hjemmene til Føde, og fremdeles, at alle bør støtte Hjemmeindustrien.

I det Missionsdistrikt i de Forenede Stater, hvor jeg virker, opmuntres vi Landboerne til, saa vidt muligt, selv at avle enhver Ting, de behøver, i Stedet for kun at avle Bomuld og nogle saa andre Ting, som de fleste af dem gør. . . . Det synes at være vanskeligt for mange at gøre Usvigelser fra deres gamle Landopdyrkningsmetoder, endstønt de ofte maa betale en meget høj Pris for Fødeprodukter, de behøver, og som de selv kunde avle. Ikke desto mindre har mange Hundreder af Familier, trods Tørheden i de sydlige Egne, selv avlet, hvad Hø de selv behøvede til deres Kreaturer, saa at de ikke som i tidligere Aar har maattet købe den dyre Hø, hvorved de kun kunde leve i Armod. De har adlydt de Raad, der har været givet dem, og det har altid været min Anskuelse, at dette er det eneste Redningsmiddel for Menneskene i timelig saavel som aandelig Henseende. Jeg har af Erfaring lært, at dette at udvise Ydighed og villig følge modtagne Raad er af største Vigtighed i Livet. Jeg tror fremdeles, at det er mere vigtigt for os at blive bekendt med Værdommene i de nye hellige Skrifter, Herren ved Aabenbaring har givet til os i vore Dage, i nærværende Evangeliehusholdning, end at komme i Besiddelse af nogen som helst timelig Ting, vi kan tænke os. Jeg tror, at Kirkens Mænd og Kvinder bør forberede sig selv ved at læse Juhholdet af saavel de nye hellige Skrifter, der er givne til Kirken, som af Bibelen. Alle bør søge at saa et indgaaende Kendskab til Kristi Evangelium og hvad der staar i Forbindelse med deres Medlemskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Vi bør benytte den gunstige Vejlighed, der ofte gives os til nærmere at studere Evangeliets herlige Principer og Sandheder. Det er lige saa vel nødvendigt for os at lære „Livets Ord“ at kende, og hvad der vil bringe os aandelige Betsignelser og evig Herlighed, som det er, at vi arbejder haardt for at erhverve timelige Ting. Vi behøver de timelige Ting, som Kirkens Medlemmer belæres om, men vi bør stedse vel bevogte, at vor aandelige Udvikling ikke bliver forsvømt. Jeg tror, at mange bliver for meget belærte om, hvorledes de skal tjene Penge og hvorledes de skal erholde de timelige Ting i Verden, og at dette ofte bliver gjort paa det aandelige Livs Bekostning.

Vi har arbejdet med stor Interesse for at forkynde Evangeliet i Central-Staternes Missionsmark, og har glædet os ved at se Mænd og Kvinder slutte sig til Kirken og voge i Troen, og erhverve forøget Kendskab til, hvad der vedrører Herrens Vært, indtil de føler sig rigtig lykkelige og glade paa Grund af den Kundskab, de er i Besiddelse af vedrørende Livets Principper. Mange har eget Hjem som Følge af, at de har rettet sig efter Kristi Evangeliums Lærdomme. Jeg tror ikke, Brødre og Søstre, at en Mand eller Kvinde i Henseende til timelige Ting kan gøre saa god Fremgang i Verden uden Kendskab til Evangeliet, som de kan, naar de kender dets Principper. Der er ikke nogen sand Glæde eller Fornøjelse eller Samstemmighed mellem Menneskene, foruden at de har Kendskab til Evangeliet og lever i Overensstemmelse dermed. Saa snart som Menneskene hører Tale om Evangeliet, viser Flertallet af dem Tilbøjelighed til at lytte til Evangeliets Prædiken, endskønt de i de fleste Tilfælde ikke adlyder Evangeliets Krav.

Jeg tror, at Menneskene tilvisse burde gøre sig bekendt med Mormons Bog, en Bog, hvis Indhold paa direkte Maade vidner om, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er i Besiddelse af noget vist, som ingen anden Kirke i Verden ejer. Hvis Mormons Bog var fremkommen som almindelig Litteratur, da burde Menneskene undersøge Bogens interessante Indhold; men dersom Bogen er af guddommelig Oprindelse, paahviler der Menneskene et saa meget større Ansvar i Henseende til at studere dens Indhold, der er af en slig Karakter, at, hvis det ikke kan bevises, at Bogen er fremkommen som almindelige Bøger, Menneskene da ledes til at forstaa og maa indrømme, at Bogen indeholder inspirerede Lærdomme, og at den er givet os ved Guds Kraft; thi Bogens Indhold og alt, hvad der staar i Forbindelse med Bogens Fremkomst, vidner om, at Herren har aabenbaret sig paany, og at Joseph Smiths Vidnesbyrd var Sandhed.

Ingen, som læser Mormons Bog med Oustet om at kende Sandheden, vil kunne benægte, at Bogens Indhold, saa vel doktrinelt som historisk, er sand. Ethvert oprigtigt Menneske vil blive overbevist om, at Mormons Bogs Indhold er givet os ved Guds Magt, og at dens Lærdomme er Kristi sande Lære. Joseph Smith erklærede, at Bogens Indhold var oversat fra Indskrifter paa en Samling af tynde Guldplader, som en Engel, hvis Navn var Moroni, havde overladt ham i denne Hensigt, og at han fuldsorte Oversættelsen ved Guds Gave og Kraft. Jeg kender ikke til noget større Bevis for Sandheden af, at Gud har tilkendegivet sin Villie ved Aabenbaring fra det høje i nærværende Tidsperiode, der i Skriften kaldes „de sidste Dage“, end de Kendsgerninger, der staar i Forbindelse med Mormons Bogs Fremkomst. Der findes ikke nogen Kirke i Verden, som kan henviser til, at den er i Besiddelse af slige hellige Skrifter som de, Mormons Bog indeholder, hellige Oldtidsskrifter, som Profeten Joseph Smith ved Guds Kraft oversatte, som allerede sagt, og som er et nyt Vidne om Gud og vor Forløser Jesus Kristus, og som indeholder Evangeliets sande Lære, ligesom den gamle Verdens hellige Skrifter, der er indeholdte i Bibelen. Mormons Bog var givet til Menneskene for at blive uddelt i

Tufinder af Exemplarer til læsende Mænd og Kvinder. Det vilde have været umuligt for noget Menneſte at „forfatte“ Bogens Indhold. Der er omtrent forløbet et Hundrede Aar ſiden Bogens Fremkomſt, og ingen har været ſaa lærd, at de har kunnet modbevise Sandheden af en eneſte Side af Bogens Indhold. Mormons Bog indeholder Guds Ord til Menneſtene i vore Dage, forbunden med Tidernes Fyldes Evangelie-Huſholdning, og gennem hvilke vi modtager Vidneſbyrd om, at Gud lever, at han paany har aabenbaret ſig, og at han ſom den almægtige har Magt til at gaa og komme, ſom ham behager, og at han udfører ſin Gerning efter en vis beſtemt Plan. Ved at læſe Mormons Bog modtager Mænd og Kvinder et Vidneſbyrd om, at Gud lever, og at han, ſaa vel ſom hans enbaarne Søn, Jeſus Kriſtus, vor Frelſer, aabenbarer ſin Villie til Menneſtene paa Jorden, naar han vil, og til hvem, han vil.

Dødsfald.

Biſkop Orin P. Miller, forſte Raadgiver til Kirkens præſiderende Biſkop, døde i ſit Hjem i Salt Lake City Søndag den 7. Juli. Han blev født den 11. Septbr. 1858 i Mill Creek, Utah, og var virkſom i Kirkens Tjeneste ſaa vel ſom i Statens offentlige Liv. Hans Begravelse fandt Sted fra Aſſembly Hall i Salt Lake City Onsdag den 10. Juli under meget ſtor Deltagelſe. Kirkens præſiderende Biſkop, Charles W. Nibley, ledede Gudstjenesten, og Medlemmer af Tabernakelforet udførte Sangen. Flere af Kirkens ledende Eldſter talte ved Baaren og bar Vidneſbyrd om afdødes ædle Karakter og retſkafne, hjælpſomme og venlige Væſen. Afdøde efterlader ſig Huſtru og ni Børn.

— Eldſte Karl Johan Jenſen døde i Bergen, Norge, den 30. Auguſt 1918 af Tuberkuloſe. Broder Jenſen var født i Bergen den 7. Septbr. 1891 og annammede Evangeliet ved Daab den 30. Oktober 1913. Den 1. Oktober 1917 blev han beſtattet til at virke ſom Miſſionær i Naleſunds Gren, hvor han virkede troſt, indtil han en Maaned før ſin Død blev nøbſaget til at ſlutte ſin Gerning ſom en Evangeliets Budbærer. Broder Jenſen var en ydmyg ſamt pligtopfyldende Herrens Tjener. Hans Moder og flere Søſtende bor i Bergen og er Medlemmer af Kirken.

Begravelsen foregik den 26. Auguſt under ſtor Deltagelſe.

„Salige ere de døde, ſom dø i Herren. Ja, Anden ſiger, at de ſkulle hvile fra deres Arbejde, men deres Gerninger følge med dem!“

Indhold:

Det nye Iſraels Vandring over Amerikas Orten. (Tale af Eldſte Andrew Jenſen.)	273	Eldſte John Wells	281
Redaktionelt:		Miſſionsnyheder	282
Vær ved godt Mod! (Af Præſid. Hans J. Chriſtianſen.)	280	Foraarſkonferencen i Bergen	282
		Verden jultur	285
		Tale af Eldſte Samuel Bennion	286
		Dødsfald	288